

РЕШЕНИЕ

№ 10033

гр. София, 26.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 11.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3989** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Н. Л. К., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1309, [улица], ет. 2, офис 4 чрез адв. Т. Р. Й. - САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332- 001390/12.03.2024 г., издадена от М. Ц. М. на длъжност полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която за извършени от водача на МПС П. Г. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на Н. К. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Р.“, модел „К.“, с рег. № „С. КТ“, за срок от 6 месеца.

Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е нищожна, поради липса на компетентност на органа респ. незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че ПАМ е приложена спрямо физическо лице, което по никакъв начин не е участник в производството. Твърди, че не е собственик на МПС, а съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а от ЗДвП същата се налага само на собственика на л.а. Т.е от това заключава, че лицето, ползващо автомобила по силата на право, различно от правото на собственост, не може да бъде адресат на ПАМ в хипотезата на чл.171, т.2а, б.„а“ от ЗДвП. На следващо място излага доводи във връзка законосъобразността на издадения АУАН. С оглед на изложеното моли съда да постанови решение с което да отмени заповедта, като незаконосъобразна.

В проведеното открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия адв. Г. поддържа жалбата, като излага доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Претендира разноски, съобразно списък на разноските.

Ответната страна, редовно призован, не изпраща представител, в депозираното по делото съпроводително писмо, с което е представена пред съда административната преписка, е направено изрично възражение по реда на чл. 78, ал. 5 от ГПК за прекомерност на претендирани от страна на жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – заповед № 24-4332-001390/12.03.2024 г., издадена от М. Ц. М. на длъжност полицейски инспектор към ОПП - СДВР, за извършени от водача на МПС П. Г. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на Н. К. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Р.“, модел „К.“, с рег. № „С. КТ“, за срок от 6 месеца..

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че водача на МПС П. Г. М., при управлението му в [населено място] след извършена проверка било установено, че водачът не притежава валидно СУМПС за територията на РБ. Посочено е, че водачът е български гражданин, управлявал МПС с чуждестранно свидетелство издадено от Обединено кралство Великобритания с номер MINCH802229PG9MW22 без да е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Р.България. представляващо нарушение на чл. 162, ал.1 от ЗДвП и за което на водача на МПС бил издаден АУАН серия GA № 956389/01.03.2024 г.

Въз основа на тях е издадено НП № 22-4332-007545 от 11.04.2024 г.

Към делото са приобщени писмените доказателства, представляващи цялата административна преписка по издаване на обжалваната заповед.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а, б „а“ от ЗДвП., се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6

се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министърът на вътрешните работи и заповеди № 513з-6400 от 07.07.2023 г. и № 513з-8640 от 28.11.2019 г. е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в ОПП при СДВР, какъвто служител е и издателя на ПАМ. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид, поради което доводите за нищожност на акта са неоснователни.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. Следва да бъде съобразено, че при издаден АУАН, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, и няма право на самостоятелна преценка, а е длъжен да издаде ЗППАМ. Съдът приема, че направеното възражение за липса на фактически основания за издаване на процесната ЗППАМ е неоснователно. Заповедта отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат принудителни административни мерки, в т. 2а, б „а“ е посочено, че се прекратява регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай, видно от фактическото описание на деянието, административният орган е приел наличието на една от хипотезите, визирани в законната разпоредба, а именно управление на МПС от лице, чието СУМПС не е валидно на територията на РБ или с други думи казано - управление на МПС от водач, който не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Чуждестранното свидетелство за управление на МПС не е представено като доказателство.

Съгласно разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4. Според чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да има право да управлява МПС, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или

административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Спорният въпрос по делото е дали това свидетелство за управление на МПС е валидно, във връзка с приложението на разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, която предвижда, че българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. По аргумент от изложеното, СУМПС на български гражданин, издадено в чужбина е валидно при следните алтернативно предвидени хипотези: 1. негов издател е държава, договаряща по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. издадено е от държава, договаряща по договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, б. "а" от него; 3. СУМПС е придружено от легализиран превод на български език; 4. СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. СУМПС е издадено от държава-членка на Европейския съюз, или от друга държава – страна по споразумението за Европейското икономическо пространство или от Конфедерация Швейцария.

В конкретния случай липсват доказателства конкретно кога и с какъв срок на валидност е издаденото чуждестранно национално свидетелство. Безспорно е само, че то е издадено в Обединено кралство Великобритания, както и, че свидетелството е било издадено към момента на проверката, осъществена на 01.03.2024 г. на водача М.. Съгласно Споразумението за оттегляне, публикувано в Официален вестник на ЕС на 31.01.2020 г., правото на Съюза ще продължи да се прилага за О. кралство и на територията му за „преходен период“, продължаващ до 31 декември 2020 г. Въпреки, че към момента на издаването на свидетелството за управление на МПС на П. М. е било прието Споразумението за оттегляне, то същото е издадено в преходния период и правото на Съюза се прилага за О. кралство в този преходен период, поради което свидетелството за управление на МПС е валидно. Това обстоятелство се подкрепя и от Споразумението за оттегляне Директива 2006/126/ЕО, което е приложима и във Обединено кралство Великобритания до края на преходния период - 31.12.2020 г. От това следва, че до 31.12.2020 г. страните-членки на ЕС и Обединено кралство Великобритания взаимно признават, издадените от тях СУМПС.

След този период е приложима Конвенцията за движението по пътищата, подписана във В. на 08.11.1968 г. Договарящи страни по нея са както Република България, така и Обединено кралство Великобритания. Затова, за да бъдат признати у нас издадените след 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, те трябва да съответстват на приложение № 6 към Конвенцията за движението по пътищата. Приложение № 6 към Конвенцията и приложение № 1 към Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на съвета от 20.12.2006 г., макар и различаващи се визуално, включват като задължителни реквизити напълно идентични данни и информация.

Преценката за валидност на СУМПС, издадени от Обединено кралство

Великобритания преди 31.12.2020 г., със срок, изтичащ след тази дата, е предоставена на всяка отделна държава – членка на ЕС. В този смисъл е Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период от 02.12.2021 г., общодостъпно на адрес: https://ec.europa.eu/info/sites/default/files/file_import/travelling_bg_7.pdf в т. 6. 1 от същото е препоръчано на притежателите на свидетелства за управление на МПС от О. кралство, които планират да шофират в Европейския съюз, да се свържат с отговорните органи на държавата членка във връзка с правилата за признаване на свидетелствата за управление на МПС. На официалната електронна страница на Министерство на вътрешните работи на Република България, в раздел Брекзит/ <https://www.mvr.bg/>, е общодостъпна информация, според която след изтичане на преходния период в Република България СУМПС, издадено от О. кралство, ще бъде признавано като СУМПС, издадено от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968 г. и отговарящо на изискванията на приложение № 6 към нея.

Република България в действащото си законодателство липсва разпоредба, която да изключва валидността на издадените преди 31.12.2020 г. от Обединено кралство Великобритания СУМПС, чийто срок все още не е изтекъл. Напротив в съответствие с Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство, след края на преходния период и в изпълнение на принципите за последователност и предвидимост по чл. 13 от АПК, компетентният и орган – Министерство на вътрешните работи е огласил публично, че тези СУМПС ще се третират като издадени от държава, която е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата от 1968г. и отговарящи на изискванията на приложение № 6 към нея. Посоченото изпълва едно от алтернативно предвидените условия на чл.162, ал.1 от ЗДвП за признаване валидността на СУМПС, издадено от друга държава.

В процесния случай свидетелството за управление на МПС на лицето, управлявало автомобила на жалбоподателя, е издадено от Обединено кралство Великобритания преди края на 2020 г., затова по силата на Споразумението за оттегляне, Известие относно пътуването между Европейския съюз и О. кралство след края на преходния период и официално обявление на МВР, по силата на чл. 13 от АПК и на основание чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, то представлява валидно свидетелство за управление на МПС за категориите, посочени в него, на територията на Република България.

За пълнота следва да се посочи, че в случая е налице и още едно основание за отмяна на процесната Заповед. Както вече се посочи съгласно чл. 162, ал.1 от ЗДвП българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. От данните в оспорената заповед не става ясно от кой момент административният орган е приел, че оспорваният е влязъл в страната, за да се приеме, че е изтекъл срокът, визиран в чл. 162, ал.1 от ЗДвП.

Предвид изложеното, настоящият състав намира, че не е била налице предпоставката на чл. 171, т. 2А, б. "а" от ЗДвП за издаване на оспорената заповед. Същата е материално незаконосъобразна и следва да се отмени.

По разностките по делото:

С оглед изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 1 от ЗДвП в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените от него съдебни разноски – 1350 лв. адвокатско възнаграждение и 10 лева, платена държавна такса. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, е неоснователно.

Във връзка с гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, III-то отделение, 70 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 24-4332-001390/12.03.2024 г., издадена от М. Ц. М. на длъжност полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която за извършени от водача на МПС П. Г. М. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП на Н. К. е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „Р.“, модел „К.“, с рег. № „С. КТ“, за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на Н. Л. К., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес [населено място] 1309, [улица], ет. 2, офис 4 чрез адв. Т. Р. Й. сумата от 1360 лв., представляваща направени съдебни разноски
Решението, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: